

Sygn. akt VII U 1723/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Piotrowska

Protokolant: stażysta Anna Zygmuntowska

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy (...) Spółki Akcyjnej w W. i M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wymiar składek wobec M. R.

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej w W. i M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 27 maja 2015 r. nr (...); znak (...)- (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż za przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych M. R. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w (...) spółce akcyjnej w W. (nr KRS (...)) przyjmuje za okres:

- a) od 1.02.2014r. do 28.02.2014r. kwotę 35.785 zł (trzydzieści pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt pięć złotych),
- b) od 1.03.2014r. do 31.03.2014r. kwotę 25.027,76 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dwadzieścia siedem złotych 76/100),
- c) od 1.04.2014r. do 30.04.2014r. kwotę 25.737,37 zł (dwadzieścia pięć tysięcy siedemset trzydzieści siedem złotych 37/100),
- d) od 1.05.2014r. do 31.05.2014r. kwotę 4.177,77 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt siedem złotych 77/100),
- e) od 1.06.2014r. do 30.06.2014r. kwotę 35.785 zł (trzydzieści pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt pięć złotych),
- f) od 1.07.2014r. do 31.07.2014r. kwotę 8.325,14 zł (osiem tysięcy trzysta dwadzieścia pięć złotych 14/100),
- g) od 1.09.2014r. do 30.09.2014r. kwotę 17.958,85 zł (siedemnaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt osiem złotych 85/100),
- h) od 1.12.2014r. do 31.12.2014r. kwotę 7.080,65 zł (siedem tysięcy osiemdziesiąt złotych 65/100),
- i) od 1.02.2015r. do 28.02.2015r. kwotę 8.304,42 zł (osiem tysięcy trzysta cztery złote 42/100),
- j) od 1.03.2015r. do 31.03.2015r. kwotę 4.210,18 zł (cztery tysiące dwieście dziesięć złotych 18/100),

II. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,

III. znosi koszty zastępstwa procesowego między stronami.

SSO Ewa Piotrowska

Sygn. akt VII U 1723/15

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 27 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych M. S. (obecnie R.) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w firmie (...) S.A. z siedzibą w G. przyjmuje za okres:

- od dnia 10 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. kwotę 3.823,32 zł brutto odpowiadającą przeciętemu wynagrodzeniu z pracą w IV kwartale 2013 r.
- od dnia 01 stycznia 2014 r. do dnia 31 marca 2014 r. kwotę 3.895,31 zł, odpowiadającą przeciętemu wynagrodzeniu z pracą w I kwartale 2014 r.
- od dnia 01 kwietnia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r. kwotę 3.739,97 zł, odpowiadającą przeciętemu wynagrodzeniu z pracą w II kwartale 2014 r.
- od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia 30 września 2014 r. kwotę 3.781,14 zł, odpowiadającą przeciętemu wynagrodzeniu z pracą w III kwartale 2014 r.,
- od dnia 01 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. kwotę 3.942,67 zł, odpowiadającą przeciętemu wynagrodzeniu z pracą w IV kwartale 2014 r.
- od dnia 01 stycznia 2015 r. do dnia 31 marca 2015 r. kwotę 4.054,89 zł, odpowiadającą przeciętemu wynagrodzeniu z pracą w I kwartale 2015 r.

W uzasadnieniu decyzji organ wskazał, że wydanie powyższej decyzji było skutkiem przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, w wyniku którego organ zakwestionował wysokość wynagrodzenia ustalonego w umowie o pracę z dnia 10 grudnia 2013 r. zawartej między pracodawcą (...) S.A., a M. S. (obecnie R.) na kwotę 35.785,00 zł. Organ wskazał, iż w toku kontroli przeprowadzonej w 2014 r. stwierdzono rozbieżności pomiędzy rzeczywiście wypłaconymi wynagrodzeniami, a kwotami wykazanymi w raportach miesięcznych ZUS RCA, ustalono również, iż wypłata wynagrodzenia za pracę następuje w ratach i dotyczy to zwłaszcza kadry kierowniczej. Nadto, organ zaakcentował złą kondycję finansową spółki, która nie uzasadniała zatrudnienia pracowników z tak wysokim wynagrodzeniem. Zdaniem organu, ustalona wysokość wynagrodzenia znajdująca odzwierciedlenie w wysokości podstawy wymiaru składek miała na celu jedynie przysporzenie ubezpieczonej korzyści materialnych w postaci wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Z uwagi na powyższe, organ stanął na stanowisku, że rażąco wysoka wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej ustalona w umowie o pracę z 10 grudnia 2013 r. jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego i zgodnie z art. 58§2 k.c. jest nieważna (k. 75-81 akt ZUS)

Odwołania od powyższej decyzji wnieśli ubezpieczona M. R. oraz płatnik składek podnosząc tożsame zarzuty tj.:

1. naruszenie art. 2, 7, 20, 22, 65 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej poprzez niedziałanie na podstawie i w granicach prawa oraz wprowadzanie ograniczenia co do wysokości mojego wynagrodzenia wynikającego z umowy o pracę ubezpieczonej w (...) S.A. - płatnika składek; ograniczenia swobody prowadzenia działalności gospodarczej będącej podstawą ustroju Rzeczypospolitej, wolności wyboru, miejsca świadczenia jak i warunków wykonywania pracy;

2. Naruszenie art. 13, 78 § 1 k.p. w zw. z art. 300 k.p. oraz 353¹ k.c. poprzez ograniczenie zasady swobody umów i swobodnego kształtowania jej treści w tym w zakresie wynagrodzenia za pracę, które winno być godziwe i odpowiadające tak posiadanym kwalifikacją jak i ilości i trudności/specjalności wykonywanej pracy;
3. Naruszenie przepisu art. 5 i 58 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. poprzez uznanie że wynagrodzenie uzyskiwane przez ubezpieczoną, jakie otrzymywała w okresie od stycznia 2014 roku do końca marca 2015 roku jest niezgodne z zasadami współzycia społecznego bez wskazania zasad współzycia społecznego, których rzekome naruszenie zarzuca Zakład Ubezpieczeń Społecznych, poprzez fakt jego rzekomego zawyżenia co było podstawą do ustalenia innej wysokości podstawy wymiaru wysokości składem na ubezpieczenie społeczne i tym samym innej podstawy wysokości wymiaru świadczeń z ubezpieczenia społecznego;
4. Naruszenie przepisów postępowania dowodowego polegającym na wybiórczo przeprowadzonym postępowaniu, oparciu o wybiórcze dowody świadczące wyłącznie na korzyść organu z całkowitym pominięciem np. poprzednich umów o pracę, z których wynikała wysokość wynagrodzenia na tożsamym poziomie;
5. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu że wynagrodzenie ubezpieczonej jest nadmiernie wygórowane i niezgodne z zasadami współzycia społecznego, podczas gdy do 1 lutego 2011 roku wynagrodzenie ubezpieczonej wynosiło 14.250 zł brutto, po tej dacie 17.120 zł brutto, a od dnia 2 stycznia 2012 roku 9.952 złotych brutto, przy czym od 1 lutego 2013 ponownie wynagrodzenia w wysokości 17.128 zł brutto, po rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron i zawarciem nowej umowy o pracę od 10 grudnia 2013 roku ubezpieczona uzyskała wynagrodzenie w wysokości 35.785 zł brutto, co było związane ze zwiększeniem zakresu obowiązków ubezpieczonej – ubezpieczona przyjęła na siebie dodatkowe obowiązki, a także odpowiedzialność za prawidłowe funkcjonowanie Spółki oraz przygotowanie i wdrożenie 2-letniego planu restrukturyzacji firmy.

Wskazując na powyższe skarżący zgodnie wnieśli o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie, że podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości zgodne z umową o pracę tj. 35.785 zł brutto, jak również o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-8 i 43-48).

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o oddalenie obydwu odwołań, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (k. 28 i 50).

W dniu 27 października 2015 r. sprawy z odwołań ubezpieczonej i płatnika zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia (k. 52)

W piśmie procesowym z dnia 09 marca 2018 r. pozwany organ rentowy podtrzymał stanowisko w sprawie, wskazując, iż w sprawach, które toczyły się przed Sądem Rejonowym Gdańsk- Południe w Gdańsku - VI P 604/16 i VI P 664/16 z powództwa M. R. przeciwko (...) S.A., Sady nie zakwestionowały ustaleń dokonanych przez organ w zakresie ustalonej dla wnioskodawczynie podstawy wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych i inne fundusze, określając ją w kwocie wynikającej z treści zawartej umowy o pracę, gdyż przedmiotem spraw była wyłącznie weryfikacja przez sąd rejonowy dokonanych ustaleń w zakresie istnienia umowy o pracę, nie brane zaś były pod uwagę przesłanki towarzyszące spornej decyzji, tym samym nie można mówić o wiążącym charakterze orzeczenia – art. 365§1 k.p.c. Przyjęcie takiej interpretacji zniweczyłoby możliwość stosowania art. 41 ustawy systemowej, albowiem z uchwały SN z 27.04.2005 r. II UZP 2/052 wynika, że przed sądem rejonowym, jako niewłaściwym rzeczowo, przesłanki te nie mogły być rozpatrywane. Sąd Rejonowy jedynie za fakt bezsporny uznał zatrudnienie i wykonywanie pracy przez wnioskodawczynię, a fakt ten nie był negowany przez pozwanego (k. 233).

W piśmie procesowym z dnia 22 marca 2018 r. ubezpieczona podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ubezpieczonej M. R. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S.A. w W. przyjmuje kwotę 35.785,00 zł brutto miesięcznie, zgodnie z umową o pracę oraz zasądzenie od organu na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów

zastępstwa prawnego radcy prawnego w podwójnej wysokości powiększonych o 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 237-239).

Na rozprawie w dniu 10 maja 2018 r. pełnomocnik ubezpieczonej sprecyzował, że w niniejszej sprawie żąda przyjęcia w każdym z miesięcy objętych zakresem zaskarżonej decyzji, w miejsce przyjętej przez ZUS kwoty przeciętnego wynagrodzenia, wynagrodzenia ubezpieczonej w wysokości 35.785 zł (k. 262-262v wraz z nagraniem k. 264)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) S.A. powstała w 2002 r. Przedmiotem jej działalności jest produkcja toreb i innych wyrobów kaletniczych. okoliczności bezsporne nadto: pełny odpis z KRS k. 276-280 akt sprawy,

Ubezpieczona M. R. (wcześniej P./S.) była zatrudniona u płatnika składek od 2006 r. Początkowo, od dnia 01.06.2006r. na stanowisku administratora działu handlowego z wynagrodzeniem 1.750 zł, od 01 lutego 2007 r. dyrektora ds. sprzedaży detalicznej z wynagrodzeniem 1.750 zł, od 01 grudnia 2007 r. 3.620 zł, od 01 lutego 2009 r. – 11.955 zł, od 01 maja 2009 r. – 12.825 zł, od 01 lutego 2011 r. – 17.120 zł, Od 02 stycznia 2012r. ubezpieczonej zmieniono stanowisko na dyrektora handlowego z wynagrodzeniem 9.952 zł, od dnia 01 lutego 2013 r. podniesiono wynagrodzenie do kwoty 17.128,00 zł

Stosunek pracy ustał z dniem 31 lipca 2013 r. za porozumieniem stron.

Dowód: umowa o pracę z 01.06.2006 r. k. 10, aneks do umowy o pracę z 01.02.2007 r. k. 11, zmiana warunków umowy o pracę z 30.11.2007 r. k. 12, zmiana warunków umowy o pracę z 30.01.2009 r. k. 13, zmiana warunków umowy o pracę k. 14, zmiana warunków umowy o pracę z 01.02.2011 r. k. 1, zmiana warunków umowy o pracę z 02.01.2012 r. k. 16, zmiana warunków z 01.02.2013 r. k. 17

W dniu 10 grudnia 2013 r. ubezpieczona zawarła z (...) S.A. ponownie umowę o pracę na czas nieokreślony. Ubezpieczona została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku Dyrektora Handlowego z wynagrodzeniem 35.785,00 zł brutto.

Ubezpieczona została powołana do zespołu, który opracowywał plan restrukturyzacji spółki. Zadaniem ubezpieczonej było przygotowanie strategii sprzedaży i marketingu. Nadto, ubezpieczona pozyskiwała nowych dostawców, a także odbiorców na nowych rynkach – niemieckim, arabskim, brała udział w targach branżowych na całym świecie, szkoliła pracowników w sklepach, negocjowała warunki handlowe. Ubezpieczona dbała o utrzymanie dobrych kontaktów z kontrahentami, w tym kluczowymi (P.). Ubezpieczona jeździła w liczne delegacje.

W tym czasie zostało zwolnionych wielu pracowników z działów marketingu, PR i handlowców, a ubezpieczona przejęła ich obowiązki. Pracowała w czasie ponadnormatywnym.

Dowód: umowa o pracę z 10.12. 2013 r. k. 18, zeznania ubezpieczonej k. 159-161 wraz z nagraniem k. 162, k. 356-358 wraz z nagraniem k. 360

Sytuacja finansowa spółki od wielu lat była zła. Wynagrodzenia pracownikom były wypłacane w ratach i często z opóźnieniem. Wypłat w spółce dokonywano przelewem lub gotówką. Wypłata wynagrodzenia gotówką była związana z tym, że na koncie spółki nie było wystarczających środków, natomiast były środki gotówkowe w kasie pochodzące ze sprzedaży w sklepie stacjonarnym. Wypłat gotówkowych dokonywała osobiście księgowa A. J., lub w okresie przebywania przez nią na urlopie macierzyńskim, P. D..

Dowód: zeznania świadka A. J. k. 339-341 wraz z nagraniem k. 343, zeznania ubezpieczonej k. 159-161 wraz z nagraniem k. 162, k. 356-358 wraz z nagraniem k. 360

Pracodawca wypłacił ubezpieczonej wynagrodzenie w następujących kwotach:

- w lutym 2014 r. – 15.000,00 zł + 10.005,77 zł + 7.750,00 zł w gotówce, czyli w łącznej kwocie 32.505,77 zł (46.554,96 zł brutto)

- w marcu 2014 r. - 17.505,77 zł przelewem (25.027,76 zł brutto)

- w kwietniu 2014 r. – 5.000,00 zł + 5.000,00 zł + 2.000 zł + 233,20 zł + 2.766,80 zł przelewem oraz 2.999,98 zł gotówką, czyli w łącznej kwocie zł 17.999,98 zł (25.737,37 zł brutto)

- w maju 2014 r. – 977,54 zł gotówką i 2.000,00 zł przelewem czyli w łącznej kwocie 2.977 zł (4.177,77 zł brutto)

- w czerwcu 2014 r. - 3.000,00 zł + 4.000,00 zł + 6.000,00 zł + 5.841,45 zł + 260,00 zł gotówką oraz 1.600 zł + 2.000 zł + 5.000 zł + 2.000 zł 1.000,00 zł + 10.000 zł przelewem, czyli w łącznej kwocie 40.701,45 zł (58.317,85 zł brutto)

- w lipcu 2014 r. - 473,27 zł + 1786,06 zł + 607,89 zł gotówką oraz 3.000 przelewem, czyli w łącznej kwocie 5.867,22 zł (8.325,14 zł brutto),

- w sierpniu 2014 r. - 1.000 zł przelewem (1.339,72 zł brutto),

- we wrześniu 2014 r. - 1.000,00 zł + 1.000,00 zł + 800,00 + 500,00 zł + 1.000,00 zł + 7.000 zł przelewem oraz 780 zł + 500,00 gotówką, czyli w łącznej kwocie 12.580,00 zł (17.958,85 zł brutto),

- w grudniu 2014 r. - 5.000 zł przelewem (7080,65 zł brutto),

- w lutym 2015 r. – 852,95 zł + 5.000 zł przelewem, czyli w łącznej kwocie 5.852,95 zł (8.304,42 zł brutto),

- w marcu 2015 r. – 3.000 zł (4.210,18 zł brutto).

Dowód: wydruk z programu księgowo-płacowego płatnika – lista płac k. 192-195, dowody przelewów i dowody wypłaty KW k. 299-332, pismo procesowe ZUS z 19.09.2018 r. k. 365-366 , zeznania świadka A. J. k. 339-341 wraz z nagraniem k. 343, zeznania ubezpieczonej k. 159-161 wraz z nagraniem k. 162, k. 356-358 wraz z nagraniem k. 360

W 2014 r. ubezpieczona M. R. przebywała na zwolnieniu lekarskim. ZUS wypłacił jej zasiłek chorobowy za okres od 21 maja 2014 r. do 09 września 2014 r. - za okres od 02 czerwca 2014 r. do 31 sierpnia 2014 r. – od postawy 3.898,31 zł, za okres od 01 września 2014 r. do 09 września 2014 r. - 3.739,97 zł.

okoliczność bezsporna, nadto: pismo procesowe ZUS z 25.05.2018 k. k. 337

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2018 roku, wydanym w sprawie VI P 604/16, Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych m.in. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. R. kwoty;

- 5.548,62 zł netto tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2014r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłaty;

- 23.392,53 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za październik 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

- 8.798,77 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za październik 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,

- 7000 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty,

- 6.972,29 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za grudzień 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
 - 6.528,34 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,
 - 7.026,85 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za luty 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2016 roku do dnia zapłaty,
 - 7.026,85 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za marzec 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,
 - 6.330,80 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za kwiecień 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2016 roku do dnia zapłaty,
 - 16.158,32 złotych brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 maja 2016r. do dnia zapłaty,
- oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Powyższy wyrok uprawomocnił się od dnia 22 marca 2018 r.

dowód: k. 360-362 akt VI P 664/16

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2017 r., wydanym w sprawie VI P 664/16 Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych m.in. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. R. kwoty;

- 23.392,53 netto tytułem wynagrodzenia za listopad 2014r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty;
- 23.392,53 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za grudzień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,
- 8.798,77 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za październik 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2015 roku do dnia zapłaty,
- 2.577,41 złotych netto tytułem wynagrodzenia za pracę za wrzesień 2015 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2015 roku do dnia zapłaty.

prawomocny od 05 grudnia 2017 r.

dowód: k. 160-161 akt VI P 664/16

Ubezpieczona nie wyegzekwowała kwot zasądzonych powyższymi wyrokami. Komornik sądowy postanowieniami z dnia 04 i 05 kwietnia 2018 r. umorzył egzekucję wobec jej bezskuteczności. Spółka nie dysponuje majątkiem, z którego możnaby prowadzić egzekucję.

Dowód: postanowienia o umorzeniu egzekucji k. 283 i 284

Wyrokiem z dnia 27 lipca 2017 r., wydanym w sprawie VI P 670/16 Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku - VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych m.in. zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki M. R. kwotę 10.610 zł wraz odsetkami od dnia 14 listopada 2016 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że spółka nie wypłaciła powódce wynagrodzenia za okres od stycznia do kwietnia 2016 r. Należne składki na ubezpieczenia społeczne nie były płacone od 2011 r. Wynagrodzenie na rzecz powódki i pozostałych pracowników było wypłacane nieterminowo od wielu lat. Pracownicy byli zmuszeni praktycznie każdorazowo upominać się o należne im pieniądze za poszczególne miesiące. Często zalegano, płacono w ratach. Zła kondycja finansowa spółki wynikała z błędów zarządczych. Prezes wraz z dyrektorem zarządzającym C. G. pobierały bardzo wysokie wynagrodzenia w pierwszej kolejności, dopiero potem płacono wynagrodzenie pracowników produkcji. Powódka jako prokurent samoistny w styczniu 2016 r. złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości pozwanej spółki.

dowód: wyrok wraz z uzasadnieniem k. 73, 78-91 akt VI P 670/16

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu, aktach sprawy oraz aktach SR Gdańsk-Południe VI P 670/16, VI P 664/16 i VI P 604/16, zeznaniach świadka A. J. oraz zeznaniach ubezpieczonej.

Na wstępie podkreślić należy, iż przedmiot niniejszego postępowania został wyznaczony przez zakres zaskarżonej decyzji. W decyzji tej Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. określił stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jedynie przychód stanowiący punkt wyjścia do ustalenia podstawy wymiaru składek w poszczególnych miesiącach, nie zaś konkretną wysokość podstawy wymiaru składek w każdym z miesięcy, którą ostatecznie kształtować będą zasady wynikające z art. 18 ust. 2, art. 18 ust.10, art.19 ust.1 i art.19 ust.5 i in. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017r. poz. 1778).

Ustalając wysokość przychodu osiągniętego przez ubezpieczoną i podlegającego wliczeniu do podstawy wymiaru składek Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach wypłat gotówkowych oraz potwierdzeniach przelewów przedłożonych przez stronę. Świadek A. J. potwierdziła, iż na przedłożonych dowodach wypłat KW w większości znajdują się jej podpisy, jako że ona dokonywała fizycznej wypłaty kwot w gotówce. Świadek zeznała również, że pozostałym zakresie (k. 309, 312, 314, 315, 317, 322, 327, 329) dowody te zawierają podpisy P. D., która w okresie przebywania A. J. na urlopie macierzyńskim przejęła jej obowiązki, w tym dokonywała wypłat z kasy. Dokonane wypłaty znajdują również potwierdzenie w wydrukach – zestawieniach z programu księgowo-płacowego płatnika Symfonia.

Prawdziwość dokumentów nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu, tym bardziej, że znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach świadka.

Sąd, rozstrzygając sprawę, uwzględnił treść wyroków w sprawach VI P 664/16, VI P 604/16 oraz VI 670/16. Zaznaczyć należy, iż zasadniczo Sąd podzielił stanowisko pozwanego, co do tego, że w/w wyroki nie korzystają z powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 k.p.c. w zw. art. 365 § 1 k.p.c., Granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej określa bowiem przedmiot rozstrzygnięcia i jego podstawa faktyczna, natomiast jej granice podmiotowe obejmują tożsamość obydwu stron procesu, a więc powoda i pozwanego, a także ich następców prawnych. Sprawa o wynagrodzenie jest przedmiotowo inna od sprawy o podstawę wymiaru składek i toczyła się między innymi stronami niż niniejsza sprawa. Z wyjątkiem wypadków przewidzianych w ustawie, prawomocny wyrok nie może mieć mocy wiążącej wobec podmiotu, który nie uczestniczył w postępowaniu poprzedzającym wydanie tego wyroku. Wyrok wydany w sprawie z powództwa pracownika przeciwko pracodawcy zasądzający wynagrodzenie pracownikowi nie ma zatem mocy wiążącej wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o podstawę wymiaru składek w rozumieniu art. 365 k.p.c.

Jednocześnie jednak nie można tracić z pola widzenia tego, że wyroki wydane w sprawach VI P 670/16, VI P 664/16 i VI P 604/16 posiadają przymiot dokumentów urzędowych i zgodnie z art. 244 § 1 k.p.c. stanowią świadectwo tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane. Z tego też względu, jeżeli organ zaprzecza prawdziwości dokumentu

urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinien okoliczności te udowodnić (art. 252 k.p.c.). W ocenie Sądu tego rodzaju okoliczności nie zostały wykazane w niniejszym postępowaniu. Z wyroków tych wynika natomiast, iż Sąd Rejonowy zasądził wynagrodzenie należne M. R. wynikające ze stosunku pracy (sprawy VI P 664/16 i VI P 604/16) w kwotach netto oraz odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę z winy pracodawcy (VI P 670/16). Tym samym Sąd doszedł do przekonania, iż wobec braku zawnioskowania przez organ rentowy kontrdowodów podważających prawidłowość i niezgodność z prawdą w/w wyroków, Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie ma podstaw do dokonywania ponownej analizy ważności zapisów umowy o pracę z dnia 10 grudnia 2013r. to jest m.in. tego, czy praca faktycznie była wykonywana (wynagrodzenie należy się wszak jedynie za pracę wykonaną) – czego w istocie ZUS nie kwestionuje oraz czy były podstawy do ustalenia wynagrodzenia w kwocie 35.785 zł brutto. To zostało bowiem przesądzone w/w wyrokami, które jak już wyżej wskazano, nie zostały w sposób skuteczny podważone przez pozwanego w niniejszym postępowaniu.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania przesłuchanej w niniejszej sprawie w charakterze świadka A. J. – księgowej zatrudnionej u płatnika w spornym okresie. Zeznania te w ocenie Sądu były spójne i logiczne, a przy tym korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym w postaci dokumentów i zeznań ubezpieczonej przez co stanowiły nie budzącą wątpliwości całość. Świadek potwierdziła fakt powszechnej praktyki wypłacania pracownikom wynagrodzenia w ratach z opóźnieniem, nadto w dwojakiej formie – gotówką i przelewami, co wynikało ze złej kondycji spółki i częstym brakiem środków na koncie. Nadto, świadek wiarygodnie zeznała, że osobiście wypłacała ubezpieczonej wynagrodzenie w kwotach wynikających z dowodów KW, a w okresie jej nieobecności zastępowała ją P. D., której podpisy również się na nich znajdują.

Oceniając zeznania odwołującej się M. R. Sąd uznał, że również one znajdują odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Dotyczy to w szczególności dotychczasowego zatrudnienia, kształtowania się jej wynagrodzenia w trakcie poprzedniego stosunku pracy, motywacji do zawarcia umowy o pracę w dniu 10 grudnia 2013 r. i ustalenia kwoty wynagrodzenia, a także systemu wypłat wynagradzania. .

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Artykuł art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017.1778 t.j.) stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami. Z kolei w art. 11 ust. 1 i 12 ust. 1 przytoczonej ustawy wskazano, że obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz, iż obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Artykuł 18 ust. 1 tej ustawy stanowi, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 1–3 i pkt 18a stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12.

Kompetencja ZUS do ustalania wymiaru składek została przewidziana w art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Bezspornym było, iż ubezpieczona, świadczyła pracę na podstawie umowy o pracę z dnia 10 grudnia 2013 r. tj. że faktycznie wykonywała pracę na rzecz płatnika składek. Spór występujący w niniejszej sprawie dotyczył wysokości ukształtowanego przez strony tej umowy wynagrodzenia na kwotę 35.785 zł.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż umowa o pracę stanowi jednocześnie umowę cywilnoprawną. Z tego też względu jej treść powinna być oceniana pod kątem zgodności z zasadami współzycia społecznego. Normatywną podstawę powyższej oceny stanowi art. 58 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. Z kolei, art. 58 § 3 k.c. stanowi, iż jeżeli nieważnością dotknięta jest tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością, czynność nie zostałaby dokonana.

Jak jest przyjmowane w orzecznictwie i w doktrynie, że ustalenie przez strony wysokości wynagrodzenia w ramach umowy o pracę lub umowy zlecenie nie powinno naruszać zasad współżycia społecznego, zasady równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, zasady solidaryzmu ubezpieczeń społecznych, zasady ochrony interesów i niepokrzywdzenia innych ubezpieczonych, zasady nieuprawnionego nieuszcupiania środków funduszu ubezpieczeń społecznych oraz elementarnych zasad uczciwego obrotu prawnego. Pogląd ten należy wysnuć chociażby z uzasadnienia do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2014 r. II UK 374/13. Zasady te mogą zostać naruszone, gdy celem stron jest takie ukształtowanie wysokości wynagrodzenia pracownika, by uzyskał on wysokie świadczenie z ubezpieczeń społecznych, w tym w ramach świadczeń z zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego.

Z powyższego wynika, iż ustalenie wysokości wynagrodzenia należnego pracownikowi powinno być oceniane pod kątem zgodność z art. 58 § 2 k.c., niemniej jednak w niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której M. R. uzyskała dwa wyroki Sądu Pracy zasądzające jej należne wynagrodzenie. Jak już wskazano w ocenie dowodów, wyroki te posiadają walor dokumentów urzędowych, a organ nie zawniósł żadnych dowodów pozwalających na podważenie prawdziwości okoliczności w nich stwierdzonych. Jednocześnie należy uznać, iż Sąd Pracy orzekający w tych sprawach, rozstrzygając zasadność powództwa, badał m.in. wysokość należnego powódce wynagrodzenia. Okoliczności te miały bowiem kluczowe znaczenie, jako że dopiero przesądzenie, że umowa o pracę została zwarta w sposób ważny i wiążący – w tym co do wysokości ustalonego przez strony stosunku pracy wynagrodzenia - powoduje możliwość uwzględnienia roszczeń wynikających z jej zawarcia. Zaznaczyć jedynie należy, iż kwoty wynagrodzenia zasądzone wyrokami Sądu Pracy są kwotami netto, gdyż tej treści żądanie zgłosiła powódka w pozwach. Jak wyjaśniła ubezpieczona jej żądanie zasądzenia kwot netto było podyktowane względami pragmatycznymi tj. chęcią uniknięcia konieczności uiszczenia w tych sprawach opłaty od pozwu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy przyjął w niniejszej sprawie, że w ustalonym stanie faktycznym nie ma podstaw do stwierdzenia, że umowa o pracę zawarta przez M. R. z (...) S.A jest chociażby częściowo nieważna w zakresie wynagrodzenia za pracę jako czynność sprzeczna z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 § 1 i 2 k.c.

Niemniej jednak bezspornym jest także, że wynagrodzenie wynikające z powyższej umowy o pracę nie zostało ubezpieczonej wypłacone w terminie i w pełnej wysokości. Taki stan rzeczy spowodowany był złą kondycją finansową pracodawcy, a co zostało potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Tymczasem zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów SN z dnia 10 września 2009 r. I UZP 5/09, niewypłacone pracownikowi wynagrodzenie za pracę nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (OSNP 2010/5-6/71, Prok.i Pr.-wkł. 2010/12/40, Biul.SN 2009/9/23, M.P.Pr. 2010/3/152-157, LEX 515914).

W w/w uchwale Sąd Najwyższy wyjaśnił (za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2006 r., III UZP 2/06, OSNP 2007 nr 1-2, poz. 20), że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy systemowej, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód, rozumiany według zasad określonych w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych między innymi z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy oraz przychód z tytułu członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub spółdzielni kółek rolniczych, i taka jest też podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie (art. 20 ust. 1 ustawy systemowej).

Przychodem w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym są więc otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń (art. 11). Za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy omawiana ustawa uważa wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależne od tego, czy ich wartość została z góry ustalona,

a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych (art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym).

Przychodem, od którego wymierzana jest w myśl art. 18 ustawy systemowej składka są zatem wszystkie otrzymane lub postawione do dyspozycji należności przysługujące pracownikowi wymienione w katalogu art. 12 ustawy o podatku dochodowym, chyba że zostały wyłączone z podstawy ustalania składek, a także należności z innych tytułów, jeżeli zostały włączone do podstawy wymiaru składki.

Innymi słowy, podstawą wymiaru składki są (fizycznie) otrzymane - wypłacone środki pieniężne, albo też takie środki postawione do dyspozycji pracownika (a więc środki pieniężne wypłacone, ale z przyczyn leżących po stronie pracownika niepobracone przez niego, a więc należność przekazana do dyspozycji pracownika jako prawnie mu przysługująca) - tak rozumiany jest przychód w ustawie o podatku dochodowym, co skądinąd jest zrozumiałe, biorąc pod uwagę, że podatek dochodowy jest należny od środków pieniężnych, którymi podatnik dysponuje, albo może dysponować. Nie jest więc prawnie możliwe uwzględnianie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników jakichkolwiek należności, które nie stały się przychodem ze stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód powstaje dopiero w momencie rzeczywistego otrzymania lub postawienia go do dyspozycji pracownika, stąd przy ustalaniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne istotne jest czy powstał przychód z tytułu stosunku pracy, a więc czy nastąpiła wypłata należności lub jej postawienie do dyspozycji ubezpieczonego.

Przychód z tytułu wynagrodzenia za pracę - zgodnie z ogólnymi zasadami określonymi w art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym - powstaje z chwilą jego otrzymania lub postawienia do dyspozycji. Stąd też wynagrodzenie będzie dla pracownika przychodem tego roku podatkowego, w którym zostało otrzymane, choćby nawet dotyczyło ono roku poprzedniego (por. wyrok NSA z dnia 12 grudnia 1997 r., I SA/Wr 1757/96, niepublikowany oraz A. Bartosiewicz, R. Kubacki: PIT. Komentarz, Warszawa 2009, z uwagą odnośnie do składek, które zgodnie z art. 41 ustawy o systemie rozliczane są za każdy miesiąc kalendarzowy). Tak więc definicja zawarta w art. 11 ustawy o podatku dochodowym ma zastosowanie do przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia pracowników w takim zakresie, w jakim określa on jako przychód wynagrodzenie i inne świadczenia ze stosunku pracy wypłacone pracownikowi. W konsekwencji, nie są przychodami w rozumieniu zarówno tego przepisu, jak i art. 18 ust. 1 ustawy systemowej, wierzytelności, nawet wymagalne. Nie jest dopuszczalne uwzględnianie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników jakichkolwiek należności, które nie stały się przychodem ze stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przychód powstaje dopiero w momencie jego rzeczywistego otrzymania lub postawienia do dyspozycji. Następstwem regulacji zawartej w art. 18 ust. 1 ustawy o systemie jest przepis § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru zobowiązany jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 78, poz. 468), zgodnie z którym dla każdego ubezpieczonego, dla którego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, płatnik składek w imiennym raporcie miesięcznym i imiennym raporcie miesięcznym korygującym sporządzonym za tego ubezpieczonego oraz w deklaracji rozliczeniowej i deklaracji rozliczeniowej korygującej uwzględnia należne składki na ubezpieczenia społeczne od wszystkich dokonanych lub postawionych do dyspozycji ubezpieczonego wypłat - od pierwszego do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego, którego deklaracja dotyczy - stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, z uwzględnieniem ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis ten rozstrzyga, iż w dokumentach rozliczeniowych należność pracownika z tytułu stosunku pracy może być dla celów ubezpieczeniowych uwzględniona w podstawie wymiaru składek dopiero w miesiącu, w którym została wypłacona lub postawiona do dyspozycji pracownika. Jeżeli w danym miesiącu brak było przychodu z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, to brak było również podstawy wymiaru składek. Tym samym składki na ubezpieczenia nie były należne, nie powstała wierzytelność z tytułu składek ani nie może zostać wdrożona procedura związana z ich ściąganiem (egzekucją) (...) Tak więc podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników jest wypłacone im w danym miesiącu kalendarzowym wynagrodzenie wraz z tymi składnikami

i świadczeniami, które z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. nie są wyłączone z podstawy wymiaru składek. Wynagrodzenie wypłacone przez pracodawcę z opóźnieniem wykazywane jest w raporcie za ten miesiąc, w którym zostało wypłacone i wówczas staje się podstawą wymiaru składek, przy czym okresy, z których przychody przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe pracowników, nie mają przełożenia na okresy, z których przychód przyjmowany jest do ustalania podstawy wymiaru emerytury i renty - por. art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2007 r., I UZP 5/06, OSNP 2007 nr 9 -10, poz. 139).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż ubezpieczona domagała się zmiany decyzji poprzez przyjęcie, że przychód stanowiący podstawę wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ubezpieczonej M. R. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S.A. w W. wynosi kwotę 35.785,00 zł brutto miesięcznie

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż nie ulega wątpliwości Sąd, że pracodawca ubezpieczonej (...) S.A. wypłaciła ubezpieczonej w wynagrodzenie w następujących kwotach:

- w lutym 2014 r. – 32.505,77 zł tj. 46.554,96 zł brutto,
- w marcu 2014 r. - 17.505,77 zł tj. 25.027,76 zł brutto,
- w kwietniu 2014 r. - 17.999,98 zł tj. 25.737,37 zł brutto,
- w maju 2014 r. – 2.977 zł tj. 4.177,77 zł brutto,
- w czerwcu 2014 r. - 40.701,45 zł, tj. 58.317,85 zł brutto,
- w lipcu 2014 r. - 5.867,22 zł, tj. 8.325,14 zł brutto,
- w sierpniu 2014 r. - 1.000 zł tj. 1.339,72 zł brutto,
- we wrześniu 2014 r. - 12.580,00 zł tj. 17.958,85 zł brutto,
- w grudniu 2014 r. - 5.000 zł tj. 7.080,65 zł brutto,
- w lutym 2015 r. – 5.852,95 zł tj. 8.304,42 zł brutto,
- w marcu 2015 r. – 3.000 zł tj. 4.210,18 zł brutto,

i kwoty te brutto są przychodem podlegającym wliczeniu do podstawy wymiaru składek za w/w miesiące.

Podkreślić jednak należy, Sąd jest związany zgłoszonym żądaniem. Dlatego też w miesiącu lutym 2014 r. i czerwcu 2014 r. Sąd przychód określił na kwotę 35.785 zł, gdyż w innym przypadku orzekłby ponad żądanie.

Sąd nie dokonał również weryfikacji zaskarżonej decyzji za miesiąc sierpień 2014 r., kiedy to wypłacone ubezpieczonej wynagrodzenie nie przekroczyło kwoty przyjętej za przychód w zaskarżonej decyzji (3.781,14 zł), albowiem należy uznać, że wniesione odwołanie dotyczy żądania wliczenia do podstawy wymiaru składek kwot przewyższających ustalone przez Sąd. W związku z powyższym, jeśli chodzi o przychód podlegający wliczeniu do podstawy wymiaru składki za miesiąc sierpień 2014r., to decyzja ZUS uległa uprawomocnieniu.

Jednocześnie jak już zostało to zasygnalizowane na wstępie - poza zakresem wydanej decyzji pozostawała okoliczność pobierania przez ubezpieczoną wynagrodzenia chorobowego i zasiłku chorobowego, jak również kwestia oceny, czy wynagrodzenie ubezpieczonej przekroczyło w 2014r. 250% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie

art. 19 ust. 10 ustawy na dany rok kalendarzowy, albowiem przedmiotem decyzji było jedynie ustalenie wysokości przychodu, a nie podstawy wymiaru składek w każdym z miesięcy. Kwoty przychodu ustalone niniejszym wyrokiem oraz decyzją ZUS w zakresie, w jakim jest ona prawomocna (nadmienić tu należy, że Zakład decyzją ustalił przychód także w miesiącach, w których ubezpieczona nabyła prawo do zasiłku), będą stanowiły punkt wyjścia dla organu rentowego do ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek w każdym z miesięcy, przy czym ostateczną wysokość tej podstawy będzie determinować zastosowanie przez pozwanego dalszych reguł wysokości podstawy wymiaru składki ujętych w treści art. 18 ust. 2, art. 18 ust.10, art.19 ust.1 i art.19 ust.5 i in. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017r. poz. 1778).

Mając na uwadze powyższe Sąd częściowo uwzględnił odwołanie ubezpieczonej i orzekł jak w punkcie I wyroku, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. biorąc pod uwagę kwoty brutto wypłaconych ubezpieczonej w sporym okresie przychodów ze stosunku pracy.

W ocenie Sądu nie było podstaw do uwzględnienia w wysokości przychodu wynagrodzenia niewypłaconego ubezpieczonej przez pracodawcę. Nie budzi wątpliwości, iż brak jest dowodów, iż w miesiącach: grudniu 2013 r., a także w styczniu, październiku i listopadzie 2014 r. oraz styczniu 2015 r. ubezpieczonej zostało wypłacone jakiegokolwiek wynagrodzenie, jak również, że w miesiącach: marcu, kwietniu, maju, lipcu, wrześniu, grudniu 2014 r. oraz lutym i marcu 2015 r. ubezpieczona otrzymała wynagrodzenie w kwotach przekraczających kwoty wynikające z przelewów, dowodów wypłaty i listy płac.

Tym samym odwołanie w powyższym zakresie Sąd oddalił w punkcie II wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Mając na uwadze fakt, iż strony wygrały i przegrały w podobnym zakresie, na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd zniósł między nimi koszty procesu, o czym orzekł w punkcie III.

SSO Ewa Piotrowska